

‘Utrecht mag best wat trotser zijn’

Door MAARTEN VENDERBOSCH

UTRECHT - Voordat ze ‘ja’ zei tegen de Utrecht Development Board, richtte voorzitter Trude Maas-de Brouwer zich tot burgemeester Aleid Wolfsen. „Als je nota’s wilt, moet je niet bij mij zijn. Liever ga ik dingen gewoon dóen. Dat is waar ik het meeste plezier aan beleef.”

Trude Maas. FOTO HANS GEERLINGS

Trude Maas houdt van aanpakken. Van mensen met uiteenlopende kwaliteiten bij elkaar brengen, de creativiteit laten borrelen, doelen formuleren en vervolgens ervoor gáán. „Voor mij geen treinreis waarbij je onderweg de haltes al kent. Je moet precies weten waar je heen wilt, maar de weg ernaartoe is het avontuur dat je aangaat met elkaar.”

De Utrecht Development Board is een onafhankelijk adviesorgaan, op 8 juli ingesteld. De twaalf leden zijn vooraanstaande Utrechters uit bedrijfsleven, wetenschap, kunst en architectuur. De board moet de samenwerking tussen gemeente, bedrijven en instellingen versterken. Zorgen voor verfrissende ideeën. Een beetje *schwung* brengen. „We willen niet alles beter weten. We willen natuurlijk wél dat onze opvattingen doorklinken. Onze bijdrage moet erop gericht zijn de problemen kleiner te maken en de successen groter.”

Eén zo’n probleem is Utrechts bereikbaarheid. Maas: „De transformatie van de A2 is een gigantisch project. Als Rijkswaterstaat in een volgende fase de verkeersborden verplaatst, verwacht je dat de gemeente daar weet van heeft. Met het oog op de verkeersafwikkeling in Utrecht-West. Toch, heb ik me laten vertellen, is dat pas de laatste anderhalf jaar vanzelfsprekend. Voorheen liep men elkaar geregeld mis.”

„Verbazingwekkend, maar dat laatste is precies wat op grotere schaal gebeurt: bedrijven, overheden en instellingen zijn bezig met vaak mooie, bijzondere, innovatieve dingen, maar men wéét het niet van elkaar. Men vindt elkaar niet. Kansen blijven daardoor onbenut. Misschien ligt hier onze belangrijkste opdracht: verbindingen leggen. Daarna: versnellen. Ten slotte: verzilveren.”

Al jaren is Trude Maas topvrouw in het Nederlandse bedrijfsleven. Commissaris bij Philips, Schiphol, ABN AMRO en Arbo Unie. Tot 2007 was zij voor de PvdA lid van de Eerste Kamer. Ze is verknocht aan Utrecht, hoewel er niet geboren. Op haar elfde

kwam zij met haar ouders mee uit Amsterdam. Haar vader werd overgeplaatst bij Werkspoor. Trude ging in Zuilen naar school. Vervolgens naar het gemeentelijk lyceum, later het Thorbecke. Ze studeerde in Utrecht, leerde haar man Jan Maas er kennen. Zij woonden twaalf jaar in Groenekan en twintig jaar in Westbroek. Komend jaar verhuizen zij naar de binnenstad, naar het huis van zijn grootmoeder in de Mauritsstraat. Dat blijft daarmee in de familie.

„Als ik in het buitenland ben, weet iedereen waar Amsterdam ligt. Of Rotterdam. Den Haag gaat ook nog wel. Maar Utrecht? Ik zeg dan altijd maar: Utrecht ligt in het centrum van het land. Die ligging draagt ook bij aan de kracht van Utrecht. We zijn kruispunt. Ontmoetingsplek. We hebben een enorme kennis-infrastructuur. Grote ROC's, de hogeschool, universiteit, een invloedrijk medisch cluster. Utrecht is rijk aan initiatieven. Utrecht is misschien wel l etterlijk rijk. De vraag is alleen: halen we alles er wel uit?”

De stad is te bescheiden, vindt Trude Maas. „De sfeer is: het gaat best goed. Ik vind dat we daarvan ietsje meer mogen genieten. We mogen best wat trotser zijn, zelfbewuster. En we moeten tegelijk zorgen dat het goed blijft gaan. En dat iedereen daarin deelt.”

„De UDB wil stadslabs organiseren. Daarin stellen we actuele kwesties ter discussie bij deskundigen, betrokkenen, en gewone burgers. We willen vooral  ok gebruik maken van de energie van burgers. Overal in de Utrechtse wijken groezelt het van de initiatieven. Ik denk dan: hoe benutten we al dat talent nou voor de h ele stad?”

Door zo'n vraag laat Trude Maas zich graag uitdagen. „Dus we gaan maar gewoon beginnen.”